

Báron György köszöntése – Aranytoll, 2020

Régi emlék. A hetvenes évek elején vagyunk. Szigorlatra készülünk egy évfolyamtársam lakásán. Bölcsészkarra járunk, de a barátom húga joghallgató. Csengetnek, és a joghallgató hűg egyik egyetemi csoporttársa érkezik, szimpatikus rokonlélek ácsorog az előszobában. Mikor elmegy, kérdezem a hűgot, ki volt ez, szintén jogász?

Ugyan már! DehogY. Ez a srác soha nem lesz jogász. Filmőrült.

Az a srác volt Báron György.

Évekkel később személyesen is megismertem. Előbb írásban, aztán előszóban is.

Cikkek, kötetek, beszélgetések, viták.

Nem mindig, s nem mindenben értettünk egyet. De azt tudtuk, hogy egyívású filmőrültként ugyanarra esküdtünk föl, mintegy titokban, egymástól függetlenül. Az értékre, a jóra, szívünknek kedves rendezőkre, élő és holt klasszikusokra.

Gyuri tudását, szakmaszeretetét nem kell ecsetelni. Olvasói, tanítványai, kollégái mind-mind jól ismerik ezt az oldalát. Csak remélem, azt is észrevették, hogy mennyire szereti az életet. Nem habzsolni, csak élvezni. Utazni, új világokat felfedezni, jól érezni magát. Teljes életet élni. Egy remekmű vagy egy csapnivaló filmdolgozat után megenni egy jó ebédet, meginni egy pohár vörösbort, elszívni egy jó szivart.

Higgyék el, mindez átszivárog az írásaiba. Tolsztojt parafrázálok: az életet szeretni, a filmet szeretni. Mert a film – most Truffaut idézem az *Amerikai éjszakából* – több mint az élet.

Kelecsényi László